

tiske regulering 2 gange årligt efter lønudviklingen på arbejdsmarkedet burde genindføres. Begge dele har mindretallet tidligere stillet forslag om. Til trods for disse mangler vil mindretallet naturligvis støtte den foreslåede forbedring.

Kort før jul vedtog et flertal i Folketinget en nedsættelse af arbejdsgiverperioden for sygedagpenge, men udskød beslutningen om, hvordan den nye ordning skulle administreres. Det skete efter en del kaos, hvor de af ministeren udarbejdede modeller ville medføre en omfattende meradministration. Socialministeren har nu hittet på noget nyt, som imidlertid stadig vil medføre betydelige administrative merudgifter, hvilket i sig selv er uacceptabelt. Hertil kommer, at der efter mindretallets opfattelse er en tæt sammenhæng mellem sygdom og arbejdsmiljø. Meget sygefravær kan direkte henføres til forhold på en arbejdsplads. Blandt de midler, der kan bruges til at forebygge denne form for sygdom, er et stærkt økonomisk incitament for arbejdsgiveren til at forbedre arbejdsmiljøet. Det kan bl.a. opnås ved en rimelig lang arbejdsgiverperiode for udgifterne til sygedagpenge. Af disse grunde har mindretallet stillet ændringsforslag, der betyder, at arbejdsgiverperioden igen bliver på 5 uger. Mindretallet vil samtidig ikke afvise, at den burde være endnu længere. Endvidere har mindretallet ved denne lejlighed overvejet at foreslå andre ændringer i sygedagpengeordningen som f.eks. en ophævelse af varighedsbegrænsningen, men har besluttet i stedet at fremsætte selvstændige forslag om disse problemer.

Et *fjerde mindretal* (Det Radikale Venstres medlem af udvalget) kan stemme for de af socialministeren stillede ændringsforslag vedrørende den offentlige arbejdsgiverperiode, vil undlade at stemme for de af Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti stillede ændringsforslag og vil ved 3. behandling hverken stemme for eller imod lovforslaget som helhed.

I december 1987 tilsluttede mindretallet sig regeringens forslag om at forkorte arbejdsgiverperioden fra 5 til 1 uge, en merudgift for staten på over halvanden milliard kroner. Der

herskede da i Socialministeriet stor usikkerhed om, hvilken administrativ model, der skulle vælges, og Socialudvalget anvendte megen tid på at opklare konsekvenserne af et omfattende ændringsforslag fra ministeren, som så blev trukket tilbage i allersidste øjeblik. Mindretallet kunne derfor tilslutte sig ministerens endelige forslag, der gik ud på, at regeringen skulle fremsætte et gennemarbejdet forslag senest 15. januar 1988.

Ved fremsættelsen af nærværende lovforslag (L 175) stod det imidlertid klart, at Socialministeriet ikke var kommet meget længere med hensyn til at finde en administrativ model, der ikke var alt for kostbar. Ministeren talte ved 1. behandling om merudgifter på 130 mio. kr. alene til kommunernes administration af ordningen, men bebudede samtidig væsentlige ændringsforslag, der skulle kunne nedbringe udgifterne.

Ved en forlængelse af de offentlige arbejdsgiveres dagpengeperiode med yderligere 12 uger reduceres udgifterne til 45 mio. kr.

Ved valg af en anden administrativ model (refusionsordningen) kan kommunernes merudgifter nedbringes med yderligere ca. 7 mio. kr.

Uanset hvilken model der vælges, finder mindretallet det uacceptabelt, at tildeling af over halvanden milliard kroner til arbejdsgivere skal udløse store offentlige merudgifter alene til administration. Det stemmer overordentlig dårligt sammen med regeringens erklærede mål om at begrænse de offentlige udgifter og offentlige ansættelser. Da det yderligere fremgår af betænkningen, at det største af »aftalepartierne« ikke står bag den valgte administrative model, men foretrækker en refusionsordning vedrørende de private arbejdsgivere, finder mindretallet ikke at kunne tage medansvar for lovændringen.

Et *femte mindretal* (Fremskridtspartiets medlem af udvalget), indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling, fordi det overskrider, hvad landets økonomi kan bære.

Mindretallet går også imod de af SF stillede ændringsforslag og henviser herved til partiets